

- bądź że praktyka administracja i sądowa danego państwa członkowskiego przed ogłoszeniem wyroku [Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej] z dnia 12 czerwca 2014 r. (sprawy połączone C-39/13, C-40/13 i C-41/13) były ukierunkowane na dopuszczenie ważności wspomnianego ustawodawstwa,
- bądź że w wyniku opublikowania wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r., wiele spółek złożyło, jeszcze przed końcem 2014 r., wniosek o ich włączenie do grupy zintegrowanej podatkowo, istniejącej przed dopuszczeniem poziomej integracji podatkowej ze spółką integrującą w ramach istniejącej grupy, powołując się na wyrok z dnia 12 czerwca 2014 r.,
- bądź wniosek ten dotyczy nie tylko roku podatkowego 2014, który w chwili wniesienia wniosku jeszcze się nie zakończył, ale również wcześniejszego roku podatkowego 2013, począwszy od którego spółki uczestniczące w integracji spełniły wszystkie warunki materialne zgodne z prawem Unii, w celu dopuszczenia do systemu integracji podatkowej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2018 r. – A, B / C**

(Sprawa C-750/18)

(2019/C 93/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: A, B

Strona przeciwna: C

Pytania prejudycjalne

W jaki sposób należy interpretować dyrektywę 93/13⁽¹⁾, a mówiąc dokładniej ustanowioną w niej zasadę łącznego skutku, dla potrzeb oceny rażąco wysokiego – w rozumieniu art. 1 lit. e) załącznika do rzeczony dyrektywy – odszkodowania przewidzianego na wypadek niewykonania przez konsumenta zobowiązań (zwanego dalej: karą umowną), w przypadku, gdy chodzi o kary umowne związane z różnymi naruszeniami odmiennych rodzajów, które ze swej natury niekoniecznie muszą wystąpić łącznie, i w tym konkretnym przypadku rzeczywiście łącznie nie wystąpiły?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg
(Austria) w dniu 30 listopada 2018 r. – Bulgarian Air Charter Limited / NE**

(Sprawa C-758/18)

(2019/C 93/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Bulgarian Air Charter Limited

Druga strona postępowania odwoławczego: NE

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 5 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że obsługujący przewoźnik lotniczy, który twierdzi, że zaistniały nadzwyczajne okoliczności będące przyczyną dużego opóźnienia może tylko wtedy powołać się na przesłankę zwolnienia z obowiązku wypłaty odszkodowania wynikającą z art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004, gdy twierdzi również i może wykazać, że nie można było uniknąć opóźnienia indywidualnego pasażera poprzez zmianę rezerwacji na transport zastępczy?
2. Czy żądana zgodnie z pytaniem pierwszym zmiana rezerwacji musi spełniać dalsze kryteria czasowe lub jakościowe, w szczególności kryteria wskazane w art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) rozporządzenia nr 261/2004 lub art. 8 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 261/2004?

⁽¹⁾ Dz.U 2004, L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 19 grudnia 2018 r. – Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung
(ISE) mbH/Stadt Köln**

(Sprawa C-796/18)

(2019/C 93/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i strona wnosząca odwołanie: Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung (ISE) mbH

Strona pozwana: Stadt Köln

Druga strona postępowania: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

1. Czy pisemna umowa dotycząca przekazania przez organ administracji publicznej oprogramowania innemu organowi administracji publicznej, która jest powiązana z umową o współpracy, stanowi „zamówienie publiczne” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾ lub – przynajmniej co do zasady, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 4 lit. a) do c) – wchodzącą w zakres zastosowania tej dyrektywy umowę w rozumieniu jej art. 12 ust. 4 w przypadku, gdy przejmujący oprogramowanie nie jest zobowiązany do zapłaty ceny ani zwrotu kosztów oprogramowania, ale powiązana z przekazaniem oprogramowania umowa o współpracy przewiduje, że każda jej strona – a tym samym również przejmujący oprogramowanie – bezpłatnie udostępni drugiej stronie wszelkie opracowane przez siebie w przyszłości rozwinięcia tego oprogramowania, nie mając jednakże obowiązku jego rozwijania?

Jedynie w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

2. Czy art. 12 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/24/UE wymaga, aby współpraca uczestniczących instytucji zamawiających dotyczyła usług publicznych na rzecz obywateli, które muszą być świadczone wspólnie, czy też wystarczy, aby współpraca ta dotyczyła działalności, która w równym stopniu, lecz niekoniecznie wspólnie służy w pewien sposób świadczeniu usług publicznych?